

mijmering / oog

Ik heb altijd al eens een blauw oog willen hebben. Aangezien het grootste deel van mijn leven achter me ligt en de kans op een spontaan opgelopen blauw oog elke dag kleiner wordt, besloot ik het lot een handje te helpen. Dus deed ik van de week in het Eindhovense stadscentrum een poging door een gesloten winkel deur naar buiten te lopen. Voor het beste resultaat moest de pas er stevig in en daar ik

meer een marcheerder ben dan een loper kan ik zeggen dat de actie zeer goed is geslaagd. Met een enorme BAF knalde ik tegen de vermoedelijk kogelvrije, gepantserde ruit. De sponningen, gemaakt om overeind te blijven bij een aanval van een Leopard 2A6 gevechtstank, trilden in hun grondvesten van gewapend beton. Later hoorde ik dat zelfs de toren van de monumentale stadskerk om de hoek even had staan wankelen.

De waarheid is dat ik niet goed uit m'n doppen had gekeken en in volle vaart tegen een glazen deur opknalde, de enige van de drie die nou net niet open stond. Ik schrok me een ongeluk. Helemaal daas en bloedend als een rund werd ik door drie winkelmeisjes op een krukje gezet, voorzien van doekjes voor het bloeden, een natte handdoek en een flesje water. Het flesje, een leuk design-ding, mocht ik houden! Ze waren bezorgd en aller schattigst. Van de schok schoot ik vol waardoor, om het maar eens poëtisch te zeggen, mijn bloed zich vermengde met mijn tranen. Stom voelde ik me, heel stom. Wie mist er nou een deur? Wie loopt er zonder te kijken naar buiten, wie werkt zich (weer eens) in de nesten door zich te weinig bewust te zijn van zijn omgeving? Ik dus. Teveel in mezelf, te weinig oog voor gewone dingen.

Maar al met al, mijn blauwe oog heb ik en o ja, ik kreeg er drie hechtingen in mijn wenkbrauw bij cadeau.

Langzaam zakt het blauw langs mijn dichtzittende oog naar beneden.
Ik hoop dat ik er nog een weekje plezier van heb.